Р Е Ш Е Н И Е
№ 40510

гр. София, 19.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 86 състав,** в публично заседание на 01.10.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **9265** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ.
Образувано е по жалба на А. Я. Е., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № U., подадена чрез адв. Т. Л. – САК, срещу заповед рег. № 5401 ПАМ-268/08.07.2026 г., издадена от началника на Гранично полицейско управление /ГПУ/ – В. при Регионална дирекция „Гранична полиция“ /РДГП/ – Р., с която на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2, чл. 41, т. 1 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „Връщане до страна на произход – Т.“, като на основание чл. 60, ал. 1 от АПК е допуснато предварителното ѝ изпълнение.
С жалбата са направени и искания по чл. 60 от АПК – за отмяна на разпореждането за предварително изпълнение, и по чл. 166 от АПК – за спиране на изпълнението на заповедта. С определение № 30212 от 29.07.2026 г., постановено по адм. дело № 9265/2026 г., искането по чл. 60 от АПК е оставено без разглеждане, а искането по чл. 166 от АПК – без уважение. Определението е влязло в сила.
В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна. Поддържа се, че е издадена в нарушение на принципа за забрана за връщане – чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ и чл. 3 от Европейската конвенция за правата на човека /ЕКПЧ/, тъй като административният орган не е извършил индивидуална преценка на риска, на който жалбоподателят би бил изложен в Т.. Сочи се, че на 09.07.2026 г. жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, е подал заявление за международна закрила до Държавната агенция за бежанците /ДАБ/, с което по силата на чл. 67, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ изпълнението на наложената ПАМ се спира до приключване на производството с влязло в сила решение.

Твърдят се и съществени процесуални нарушения: нарушение на чл. 58, ал. 6 от ЗУБ, тъй като на жалбоподателя не била предоставена ефективна възможност и информация за правото му да поиска международна закрила веднага след задържането, и нарушение на чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ, тъй като в заповедта не е определен срок за доброволно напускане, без да са изложени мотиви за наличие на заплаха за националната сигурност или обществения ред. Иска се отмяна на заповедта.
В съдебно заседание жалбоподателят, представляван от адв. Л., поддържа жалбата. Твърди, че заповедта се основава на неверни твърдения, че жалбоподателят е подал молба за убежище и е в процедура, поради което не са налице предпоставките за връщането му в Т., където бил подложен на гонения. Моли заповедта да бъде отменена. В предоставения срок писмени бележки не са постъпили.
Ответникът – началникът на ГПУ – В., чрез юрк. Т., оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и на материалния закон и в съответствие с целта му. Моли жалбата да бъде отхвърлена. В предоставения срок изпраща писмени бележки, в които моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.
От фактическа страна:
В предложение рег. № 5401р-11539/08.07.2026 г., изготвено от полицейски инспектор в МГПГ при ГПУ – В. и утвърдено от началника на ГПУ – В. е посочено, че на 08.07.2026 г., около 00.00 ч., в ГПУ – В. е задържан микробус „И.“ с турска регистрация, управляван от турски гражданин, като при извършената проверка в товарното помещение са открити 11 лица, отговарящи на профила на нелегален мигрант. Сред тях, под № 5, е жалбоподателят А. Я. Е., [дата на раждане] в Т., притежаващ турски паспорт № U., издаден на 19.03.2026 г. и валиден до 19.03.2036 г. Останалите десет лица, граждани на И. и И. – са без документи за самоличност и без адресна регистрация в България. Посочено е, че пълнолетните иракски, турският и иранският граждани не могат да удостоверят влизането си в страната по законоустановения ред. Като са налице данни, че в случая се извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. С цел да се предотвратят нови правонарушения от чужденците, е предложено на жалбоподателя да бъдат наложени ПАМ „Връщане до страна на произход“ на основание ч. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ и „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години, а поради опасност да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на заповедите – да бъде допуснато предварителното им изпълнение на основание чл. 60, ал. 1 от АПК.
С оспорената в настоящото производство заповед рег. № 5401 ПАМ-268/08.07.2026 г., издадена от началника на ГПУ – В. комисар С. Л., на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2, чл. 41, т. 1 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ и заповед № 4066з-101/15.01.2026 г. на директора на РДГП – Р., на А. Я. Е., [дата на раждане] в Т., с турски паспорт № U., е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход – Т.“. В заповедта е посочено, че чужденецът е задържан на 08.07.2026 г. около 00.00 ч. в ГПУ – В., а относно мотивите е извършено препращане към предложение рег. № 5401р-11539/08.07.2026 г. Заповедта съдържа подпис на чужденеца с отбелязани дата 08.07.2026 г. и час, както и подпис на преводач от български на турски език с посочени имена и адрес.
Към жалбата е приложено копие от заявление за международна закрила от 09.07.2026 г.,

подадено от жалбоподателя чрез процесуалния му представител до ДАБ. По делото не се твърди и не се установява към датата на приключване на устните състезания по това заявление да е постановено решение за предоставяне на статут на бежанец или на хуманитарен статут.
По делото са приети и заповед № 4066з-101/15.01.2026 г. на директора на РДГП – Р., с която на основание чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ комисар С. Д. Л. – началник на ГПУ – В., е оправомощен да налага принудителни административни мерки по ЗЧРБ, както и заповед № 8121К-1029/30.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи и акт за встъпване в длъжност от 30.03.2015 г., от които се установява, че същият заема длъжността началник на ГПУ – В..
Правни изводи:
Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения акт, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК – заповедта е връчена на 08.07.2026 г., а жалбата е постъпила в съда на 22.07.2026 г., поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
Заповедта е издадена от компетентен орган – началника на ГПУ – В., оправомощен със заповед № 4066з-101/15.01.2026 г. на директора на РДГП – Р., съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ. Издадена е в предписаната от закона писмена форма и съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити. Фактическите основания за издаването ѝ са изложени в предложение рег. № 5401р-11539/08.07.2026 г., към което заповедта изрично препраща, което е допустимо съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.
Неоснователни са наведените в съдебно заседание доводи относно връчването на заповедта. Заповедта носи подпис на чужденеца с отбелязана дата 08.07.2026 г. и подпис на преводач от български на турски език с посочени имена и адрес. Твърденията, че подписът и датата са положени по различно време, че преводачът не е присъствал и че връчването е извършено в [населено място], не са подкрепени с доказателства и не се съгласуват с данните по преписката, според които настаняването на жалбоподателя в СДВНЧ е предложено едва на 09.07.2026 г. Независимо от това, съобщаването на административния акт е действие, последващо издаването му, и евентуални нередовности при извършването му не се отразяват на неговата законосъобразност, а имат значение единствено за началото на срока за оспорване. В случая жалбата е подадена в срок и е разгледана по същество, поради което правото на защита на жалбоподателя не е засегнато.
Съгласно чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ връщане се налага, когато чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. В случая се установява, че на 08.07.2026 г. жалбоподателят е открит в микробус, задържан в ГПУ – В., заедно с още единадесет лица. Нито в административното, нито в съдебното производство той е представил доказателства, а и не твърди, да е влязъл на територията на Република България по установения от закона ред. Притежаването на валиден документ за пътуване само по себе си не удостоверява законно влизане. Следователно е налице хипотезата на чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ, при която компетентният административен орган по чл. 44, ал. 1 от същия закон действа при условията на обвързана компетентност. Той няма право на преценка нито относно необходимостта от налагане на принудителна административна мярка, нито относно вида ѝ. Нормите, регламентиращи мерките за административна принуда и

процедурата по налагането им, са императивни и задължителни за органа. За прилагането им е необходимо само установяване на визирания в хипотезата на нормата юридически факт – че чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред, което в случая е сторено.
При налагането на мярката органът следва да съобрази и обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ – продължителността на пребиваване на чужденеца, принадлежността му към уязвима категория лица, семейното му положение, съществуващите семейни, културни и социални връзки, както и наличието на започнали производства за предоставяне на международна закрила или за уреждане на престоя му в страната. В случая данни за такива обстоятелства липсват, а и не се твърдят: жалбоподателят е пълнолетен, задържан е непосредствено преди издаването на заповедта, не сочи продължително пребиваване, семейни или социални връзки в Република България, нито принадлежност към уязвима група, а производство по ЗУБ към този момент не е било образувано.
Не са представени доказателства, а и не са изложени твърдения, че към момента на издаване на заповедта – 08.07.2026 г., чужденецът е имал подадена молба за международна закрила до ДАБ. Видно от приложеното към жалбата копие от заявление за международна закрила, както и от изложеното в самата жалба, молбата е подадена на 09.07.2026 г. чрез процесуалния представител на жалбоподателя, т.е. след издаването на оспорената заповед. След като към датата на издаване на заповедта производство по ЗУБ не е било образувано, административният орган не е могъл да съобрази този все още ненастъпил факт, който не се и предполага от закона (в този смисъл – Решение № 4659 от 07.05.2025 г. по адм. дело № 5803/2024 г. на Върховния административен съд, Трето отделение). Подаването на молба за закрила и започналото производство за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут само по себе си, извън отчитането му като обстоятелство по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, релевантно за налагане на принудителната мярка (в случая към момента на налагането на ПАМ такова производство не е започнало), не е абсолютна пречка за провеждане на производство по налагане на ПАМ и за законосъобразността на акта, който я налага. Такава пречка е само влязлото в сила решение за предоставяне на хуманитарен статут или статут на бежанец, по аргумент от чл. 67, ал. 2 от ЗУБ, каквото обстоятелство по делото не се твърди и не е доказано – към датата на приключване на устните състезания на жалбоподателя не е предоставена закрила.
Неоснователно е оплакването за допуснато нарушение на чл. 58, ал. 6 от ЗУБ. По делото няма данни преди издаването на заповедта жалбоподателят да е заявил пред граничните органи желание да получи закрила, което да е останало без последствие. Твърдяното непредоставяне на информация се отнася до задължения по ЗУБ, които не са елемент от фактическия състав на чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ и не са част от производството по налагане на процесната ПАМ. Отделно от това, правото на жалбоподателя да търси закрила не е било препятствано – той го е упражнил още на следващия ден чрез упълномощен адвокат.
Неоснователни са възраженията в жалбата за нарушение на принципа за забрана за връщане и за липса на преценка на сигурността в държавата по произход – Т.. Преценката на обстоятелствата по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, свързани с принципа „забрана за връщане“, е гарантирана от нормата на чл. 67, ал. 1 от ЗУБ, предвиждаща ПАМ, включително процесната, да не се привеждат в изпълнение до приключване на производството с влязло в сила решение. В настоящия случай заповедта, с която е наложена ПАМ „Връщане до страна на произход“, не ограничава възможността на лицето да упражни своите права по ЗУБ, а както е видно от приложеното към жалбата заявление, жалбоподателят е подал

молба за закрила. Въпросите относно положението в Т. и доколко страната е сигурна по отношение на чужденеца подлежат на обсъждане от компетентния орган в производството по реда на ЗУБ, образувано по подадената молба за предоставяне на международна закрила.
По възражението за липса на срок за доброволно напускане. Съгласно чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ в заповедта за налагане на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от същия закон административният орган определя срок от 7 до 30 дн, в който чужденецът трябва да напусне доброволно страната, а съгласно ал. 4 такъв срок не се предоставя, когато лицето представлява заплаха за националната сигурност или обществения ред. В оспорената заповед срок за доброволно напускане не е определен и разпоредбата на чл. 39б, ал. 4 от ЗЧРБ не е посочена като основание за това, което съставлява нарушение. Това нарушение обаче не е съществено с оглед конкретните обстоятелства и не обуславя отмяна на заповедта. От предложение рег. № 5401р-11539/08.07.2026 г., към което заповедта препраща и което е част от мотивите ѝ, се установява, че жалбоподателят е открит през нощта в микробус в група с още единадесет лица, че по случая е образувано досъдебно производство по чл. 281 от НК срещу водача и мерките се предлагат с цел предотвратяване на нови правонарушения. В самата заповед органът е изложил съображения за опасност от осуетяване или сериозно затрудняване на изпълнението ѝ, а на следващия ден е предложено и принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ, сочи се също така, че са налице данни за извършвана търговия с хора и тяхното незаконно въвеждане в страната и извеждането им в други държави. Тези данни, съдържащи се в административната преписка, недвусмислено сочат, че органът е предприел действия за защита на обществения ред, което изключва предоставянето на срок за доброволно напускане.
На следващо място, срокът по чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ има за цел да даде на чужденеца възможност сам да изпълни задължението си да напусне страната. Жалбоподателят не твърди да е имал намерение да напусне доброволно – напротив, още на следващия ден е заявил желание да остане в страната като търсещ закрила. При това положение липсата на определен срок не е засегнала правата му и не може да бъде квалифицирано като съществено нарушение, предвид конкретните обстоятелства.
Според постоянната практика на Съда на Европейския съюз, след като веднъж бъде установено, че лицето е незаконно пребиваващо, компетентните национални органи трябва, по силата на чл. 6, § 1 от Директива 2008/115/ЕО, при съобразяване с предвидените в чл. 6, § 2 – 5 от същата изключения, да приемат решение за връщане – Решение от 28 април 2011 г. по дело El D., C-61/11 PPU, т. 35; Решение от 6 декември 2011 г. по дело A., C-329/11, т. 31; Решение от 5 ноември 2014 г. по дело M., C-166/13, т. 57. Следователно налагането на процесната ПАМ по отношение на жалбоподателя е съобразено и с правото на ЕС, като в случая не се установяват изключенията по чл. 6, § 2 – 5 и основания за прилагане на забраната по чл. 5 от Директива 2008/115/ЕО.
По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с целта му, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.
При този изход на присъждане на разноски се следва в полза на ответната страна, но поради липса на такава претенция съдът не е властен да се произнесе по този въпрос.
Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град,

I отделение, 86 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Я. Е., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , срещу заповед рег. № 5401 ПАМ-268/08.07.2026 г., издадена от началника на ГПУ – В., с която му е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход – Т.“, на осн. чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.